

Intervenció del 131è president de la Generalitat

Parlament de Catalunya, 30 de setembre de 2020

President del Parlament, vicepresident, companys de la mesa, conselleres i consellers, diputades i diputats,

Aquest dilluns, quatre milions tres-cents noranta-dos mil vuit-cents noranta-un vots van ser tancats en una caixa i llençats al fons del mar. Quatre milions tres-cents noranta-dos mil vuit-cents noranta-un vots van ser emmordassats i declarats inútils per un tribunal a sis-cents quilòmetres del Parlament de Catalunya.

La sobirania del poble de Catalunya va ser trepitjada i menystinguda una vegada més per un tribunal de part a sis-cents quilòmetres d'aquí. Una vegada més, i ja hem perdut el compte, l'estat espanyol fa miques la voluntat del poble de Catalunya. I jo em nego a normalitzar, acceptar, digerir o banalitzar aquest tracte repressiu d'un estat que aplica la justícia posant per davant la unitat de la pàtria, la seva, plena de banderes i desfilades militars.

Ho vaig dir el 4 de gener en aquest mateix faristol quan la Junta Electoral maldava per deixar-me sense escó de diputat: "Vivim un nou intent d'alteració de la voluntat popular dels catalans, un nou cop a la democràcia, un cop d'estat contra les institucions del nostre país. Hi ha persones que consideren que, quan no els agrada un president, un Govern o un Parlament, no cal respectar cap límit per a destruir-lo". I és així com s'ha fet ara. Aquesta és la manera de procedir que una vegada més s'ha confirmat. Allò que no guanyen a les urnes, ho eliminen als tribunals. Allò que no els agrada que surt de les urnes, ho refan després a les sales d'audiències dels jutjats.

Qualsevol persona que tingui un punt, per petit que sigui, de sentit democràtic i d'estimació per la gent del nostre país, s'ha de revoltar contra aquesta persecució sistemàtica d'un moviment polític, legítim, pacífic i democràtic, que malda per la llibertat i la justícia de Catalunya.

Quan una societat madura i cívica s'expressa, decideix i vota, mereix tot el respecte de les institucions. Siguin d'on siguin. Les decisions d'un parlament democràtic s'han de respectar. Jo ho faré sempre. I és en moments com l'actual que cal reforçar aquesta sobirania i les institucions que la representen.

Tractar-nos de manera discriminada, aplicar-nos el dret penal de l'enemic, pel fet de formar part d'una minoria nacional dins de l'estat espanyol és una font de conflicte i de repressió que haurà de ser avaluada i jutjada pels tribunals de drets humans d'Europa.

Uns tribunals europeus que ja coneixen, i tant que les coneixen, les maneres i les irregularitats de l'estat espanyol quan es tracta de reprimir la dissidència política. I és allà, només allà, on podrem tenir un judici just. És allà, només allà, a Europa, on guanyarem el plet legal de la lluita pel respecte als drets individuals i col·lectius, els drets humans i civils, dels catalans.

Ni abandono, ni em resigno, ni accepto aquesta destitució. I serà Europa qui jutjarà ara l'estat espanyol.

Però hi ha una altra batalla que es lliura en aquestes parets cada dia. Hi ha un deure que cal complir també com a representants del poble de Catalunya i és un deure que no

entén d'ideologies, partits o projectes nacionals. És el deure de defensar amb urpes i dents, fins a les últimes conseqüències, la democràcia i la sobirania de les catalanes i dels catalans, que és representada i que hauria de ser exercida en aquest Parlament.

Els escons que ocupeu, estimades diputades i estimats diputats, no us pertanyen. No en podeu fer allò que vulgueu. No estan a la vostra disposició. Són de la gent que ens va votar. No em pertanyia a mi l'escó que vaig ocupar fins aquest mes de gener, quan em va ser pres. Pertanyia a la gent que ens va votar.

Aquests escons són un encàrrec directe dels ciutadans. Són un mandat, cadascun d'aquests escons, de persones que han dipositat en vosaltres la seva confiança i el seu futur immediat.

És la gent de Catalunya, és el poble català, qui us fa portaveus de la salvaguarda de la seva llibertat, del seu progrés i del seu benestar i qui us crida a actuar solidàriament contra qualsevol intent d'emmordassar la democràcia.

Alterar, trencar i escapçar aquest fil directe del Parlament, dels 135 escons d'aquest hemicicle, amb la ciutadania, és un cop d'estat intolerable que no m'afecta a mi avui o al president Puigdemont, al vicepresident Junqueras, als consellers Turull, Romeva, Rull, Comín o al diputat Jordi Sánchez, quan van ser privats dels seus drets per representar els catalans.

No ens afecta només a nosaltres en els nostres drets d'haver estat elegits, sinó en el dret de representació de cadascun dels ciutadans que va participar en les eleccions imposades del 21 de desembre de 2017. Perquè alterar la configuració d'un parlament per raons estrictament polítiques i repressives és un gravíssim atac a la democràcia i als drets de representació de tots i cadascun dels ciutadans. D'aquells més de quatre milions tres-cents mil ciutadans que van decidir dipositar el seu vot en una urna poques setmanes després de la gravíssima violència policíaca contra la ciutadania que també volia votar per decidir el futur del seu país. Demà farà tres anys d'una cosa tan normal i tan senzilla com anar a votar.

Som, estimades diputades i estimats diputats, davant d'un escàndol de dimensions internacionals. Vivim aquesta setmana un escàndol colossal que s'afegeix a una llarga llista d'irregularitats i d'interpretacions i aplicacions de la llei completament manipulades per aixafar i enderrocar una majoria democràtica sorgida de les urnes. Un escàndol que passa i que encara passarà més factura, sens dubte, a la credibilitat democràtica d'Espanya com un estat de dret, modern i anivellat als estàndards europeus.

Avui sóc jo, demà serà un altre. Però la primera institució republicana és la voluntat popular. Si no hi ha respecte per això, no hi ha democràcia. És impossible pensar que això que avui passa a l'estat espanyol pugui passar a cap altre estat europeu. No és possible imaginar-se que en cap estat europeu s'inhabiliti un president per haver penjat una pancarta en defensa de la llibertat d'expressió, dels drets humans dels seus ciutadans. És inèdit. És inaudit. Això sí, passa en els règims autoritaris, com hem vist a Turquia també a les pancartes dels col·legis d'advocats.

No és normal, ni ho podem normalitzar, que els últims tres presidents de la Generalitat hagin estat apartats o inhabilitats per defensar allò que deien i diuen les urnes. Espanya ha d'entendre que no pot substituir la voluntat popular per la voluntat de fer prevaldre sempre una idea caduca i imposada: la sagrada unitat de la pàtria espanyola, que és una idea caduca i imposada, decimonònica.

No passa el control democràtic més mínim. Tots els projectes polítics han de ser realitzables. Democràticament han de ser realitzables. I no és acceptable que s'enderroqui un Govern per una pancarta que recollia un clam democràtic guanyat a les urnes: Llibertat presos polítics i retorn dels exiliats. Era un mandat de la ciutadania. El meu deure com a president era complir aquell mandat.

És ben segur que avui n'hi ha que riuen, que fan mofa i que diuen allò de 'ja us vam advertir', que és una forma cínica de recordar-nos les seves amenaces. Fa massa temps que n'hi ha que en lloc de defensar honestament les seves idees democràticament, dialècticament, vénen a fer aquí de guardians de la repressió.

Jo els puc dir, sense por d'equivocar-me, que el dia que els tribunals europeus ens donin la raó, jo només somriuré d'alegria, però mai, mai, portaré a la justícia una votació democràtica d'aquest Parlament ni a cap diputat que s'expressi en l'exercici inviolable de la seva llibertat d'expressió. Mai. Vergonya pels que porteu les expressions dels diputats, la lliure expressió dels diputats en aquest Parlament, a la justícia. Vergonya.

I això és també el que us vull dir avui a tots vosaltres, els resistents demòcrates d'aquesta cambra i als ciutadans que ens segueixen des de casa: tornarem a somriure i a caminar amb pas ferm cap a la independència i cap a l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Confio plenament en el poble de Catalunya. Confio en la força, el talent i la constància de les catalanes i els catalans per a fer possible allò que sempre diran que és impossible. Sempre ens ho diran. Doncs no, tenim la força de canviar-ho tot. I de fer-ho ara si volem. Tornarem a fer un salt col·lectiu assumint les conseqüències de voler-nos lliures.

Perquè sabem com fer-ho: amb la voluntat de ruptura democràtica de les institucions i la desobediència civil, cívica i pacífica, de la ciutadania. És el 14 d'abril i és el Primer d'Octubre, no hi ha una altra manera d'independitzar-se. I tenim unes eleccions al davant per a demostrar-ho. De nosaltres i de tots els catalans, depèn que sigui el plebiscit de la ratificació del Primer d'Octubre o que sigui una altra cosa.

Catalunya és bressol de democràcia. Vam veure néixer els primers parlaments d'Europa, amb les assemblees de pau i treva, primer convocades per l'Església el segle XI, però que aviat ja convocarien els comtes el segle XII i que anirien incorporant finalment tots els estaments de la societat, des de les classes populars a la noblesa. I aquesta voluntat parlamentària, aquest pacte, aquesta voluntat de consens i diàleg per a resoldre els conflictes, no s'ha perdut mai al llarg dels segles d'història. Som i seguirem essent gent de pau i gent d'arrels democràtiques. No podem ser una altra cosa els catalans. No ens podem deixar prendre mai aquest caràcter col·lectiu cívica, solidari, compromès amb els drets humans, per moltes amenaces i intimidacions que rebem.

I no cal citar ni Arendt ni Rawls, Francesc Maspons, un dels més notables juristes catalans, escrivia els anys 30:

"En el règim català, els límits de la llibertat no els fixa l'autoritat, ni per tant les lleis, que són obra seva. Allò que determina fins on pot arribar la llibertat, i en què pot ésser cohibida, són els drets inherents a la humana naturalesa, els quals avui s'anomenen drets de ciutadania". Maspons, anys 30.

I aquesta és la manera que tenim d'entendre la democràcia. Com una eina fonamental per a fer possible el servei i els drets de la ciutadania. Servir els ciutadans, defensar els seus drets, no és una tasca honorable per la qual paga la pena els sacrificis més grans que s'hagin de fer? Servir els ciutadans i no servir-se'n. Jo avui volia aprofitar per

demanar disculpes al diputat Iceta per l'error que vaig cometre l'altre dia de dir que portava 30 anys al servei de la política. En porta 40, em vaig equivocar. Són 40 anys servint-se de la política, justament el que no s'ha de fer. Hem de venir a servir la ciutadania, no a servir-nos-en.

A mi m'ha mogut sempre la idea de llibertat com a responsabilitat; la idea de la república com a bé comú, amb els més vulnerables sempre al capdavant; la idea del compromís i el deure cívic com a pràctica política que porta a involucrar-te en la societat. Per això, quan se'm va proposar assumir la responsabilitat de la presidència, vaig acceptar-ho talment ho digué Nicolau d'Olwer: "servir el comú quan l'hora arriba és llei de tota democràcia".

Aquesta legislatura va començar en plena aplicació del cop autoritari de l'article 155, amb presos polítics i exiliats, amb centenars i milers de represaliats desafiant i desfilant constantment als jutjats per haver volgut votar en una urna el futur del seu país. Encara també el mateix dia que a mi m'inhabilitaven inhabilitaven en Jordi Pessarrodona senzillament per haver anat a votar. S'està inhabilitant gent en aquest país per haver anat a votar, per haver fet cua per exercir la democràcia. És així.

La legislatura va seguir amb candidatures a la presidència que no es podien fer, que no es podien acabar, que s'empresonaven els debats enmig dels debats d'investidura o que ni tan sols es podien convocar. I aleshores van venir més amenaces, més detencions, més règim de la por i la venjança. I enmig d'això ens ha passat de tot: hem tingut incendis forestals, hem tingut aiguats devastadors, vagues, mobilitzacions massives com mai, fins i tot l'explosió d'una indústria de la petroquímica de Tarragona.

I finalment va arribar el que ningú podia imaginar, ningú al món podia imaginar que arribés una pandèmia mundial, ningú no havia pogut preveure. I ara, aquesta malaltia, ens ha canviat la vida. I se'ns ha endut més de tretze mil persones només a Catalunya. Encara no sabem oficialment quantes se n'ha endut a Espanya perquè encara no sabem les xifres oficials d'Espanya A Catalunya, sí, són tretze mil. És una pandèmia que ens exigeix un combat constant, diari, minut a minut i a tots els racons del país. I ho estem fent bé.

El risc de rebrot avui és de 154,17; la RT és de 0,90, estem per sota d'1. Ens n'hauríem d'alegrar tots, els 135 diputats, perquè això es un gran esforç que fa la ciutadania i hauríem d'agrair a la ciutadania aquest esforç immens que s'ha fet per abaixar aquestes xifres. Tenim una situació d'estabilitat als hospitals i UCIs catalanes però també hi ha xifres que ens preocupen. Tenim 26.000 alumnes en quarantena i 1.878 professionals també confinats. Gairebé arribem als 30.000 membres de la comunitat educativa confinats.

I quan el govern espanyol aprovarà la IT de baixa laboral? Quan? Quantes setmanes més haurem d'esperar? Què els diem a aquestes 30.000 famílies? Perquè igual que amb el confinament total, igual que amb l'ús de mascaretes, igual que l'Ingrés Mínim Vital, el Govern espanyol l'acabarà aprovant. Tard i malament. I potser perquè ho hem dit nosaltres, els catalans.

Com avui, que ens assabentem que, finalment, se suspenen els objectius de dèficit per a totes les administracions durant el 2020 i 2021. Des del maig que ho he estat reivindicant en cada reunió de presidents, reunió rere reunió. Deixeu que les administracions puguin utilitzar tots els seus recursos. I avui hem d'escoltar que la ministra d'Hisenda digui que és "una bona notícia per a les entitats locals perquè no hi havia motiu perquè els ajuntaments tinguessin diners al banc i no els puguem utilitzar".

Des del març que ho estem dient. És el súmmum del desvergonyiment. El súmmum, que sentim ara aquesta justificació. Les hores i hores que hem passat reclamant una cosa que era absolutament necessària pels nostres ajuntaments i per l'administració catalana.

Un cop i un altre, el govern de PSOE-Podemos i Comuns s'hi ha negat. Quants dies perduts, quantes persones desateses, quants llocs de treball enfonsats, quants projectes escapçats, quantes oportunitats evaporades. No ens podem permetre perdre ni una d'aquestes oportunitats, no ens ho podem permetre. Quanta ineficiència per no prendre les decisions quan cal. Quanta ineficiència enmig d'una pandèmia com aquesta

Doncs amb la baixa laboral passarà igual. I arbrarà tard, quan ja s'hauria d'haver pres la decisió. I que no se'ns vulgui enganyar també amb els fons europeus que pertanyen a Catalunya. Els 30.000 milions d'euros que demana el Govern de la Generalitat, que no se'ns vulgui enganyar.

Diputats i diputades, m'adreço a tota la Cambra, no ho permeteu, defenseu els interessos dels nostres ciutadans sempre i amb tota la força.

S'acaba aquesta legislatura, després d'haver-se declarat també un estat d'alarma, amb un enderrocament del Govern democràtic i abocant les institucions a una situació provisional. Es tracta d'una gravíssima irresponsabilitat comesa un cop més per l'avançada de la repressió: el poder judicial espanyol.

Però no ens enganyéssim aquí, no ens enganyéssim: fer veure que el poder judicial actua pel seu compte és un gravíssim error; la persecució política, permesa pels governs del PP i del PSOE, Podem i Comuns, és molt més que això: són les investigacions de la policia, és l'espionatge, són les clavegueres, és l'ús partidista de la diplomàcia i de la fiscalia... és tot un estat contra Catalunya.

Vaig començar el mandat essent un president sense Govern i la legislatura s'acaba amb un Govern sense president. Em sembla que és una imatge ben clara de la situació completament extraordinària, absolutament surrealista i kafkiana que vivim.

I no ens faran desistir del nostre projecte polític per a una vida millor dels i els catalans. No ens rendirem mai. Perquè tot això no ho fem per nosaltres, sinó per tots els que ens han precedit en aquesta lluita, arreu dels Països Catalans, i per tots els que vindran a continuació. Pels nostres fills i néts, perquè el futur és seu i els hem de deixar un país sense imposicions, lliure, viu, alegre i disposat a tot. Crític amb el poder. Que els joves no renunciïn mai a ser crítics amb el poder.

Serem allò que siguem capaços de guanyar-nos. Només depèn de nosaltres. Avui i demà, de vosaltres, diputades i diputats, i més endavant dels que ocuparan aquests escons de la sobirania popular.

Que el proper Parlament que sorgeixi de les urnes sigui fidel al mandat de la ciutadania: o monarquia espanyola o República Catalana. Des de la responsabilitat que em pertoqui, seré al vostre costat si lidereu aquesta ruptura democràtica i seguiu el poble.

Cal no abandonar mai ni la tasca ni l'esperança. Rodolf Llorens, un dels grans pensadors i intel·lectuals catalans, va acabar el seu llibre *Com han estat i com són els catalans*: "si som petits ens farem grans sense posar-nos de puntetes, sinó pel nostre voler irrenunciable, per la nostra tenacitat insubornable i per l'exemple de «la mata de jonc»".

Per Catalunya i per la vida.

Visca la República Catalana!

Quim Torra i Pla

131è president de la Generalitat